

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3491/2022
24.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., са боравиштем у ..., чији је пуномоћник Жељко Иветић, адвокат из ..., против туженог Здравствене установе „Дом здравља Меровина“, Меровина, чији је пуномоћник Предраг Митић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3998/21 од 12.05.2022. године, у седници одржаној 24.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3998/21 од 12.05.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П1 236/20 од 25.05.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име накнаде за неисплаћене трошкове превоза, за период од 01.01.2015. до 31.12.2017. године, исплати појединачно одређене месечне новчане износе са законском затезном каматом од означених датума доспелости, као у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 52.500,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3998/21 од 12.05.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Прокупљу П1 236/20 од 25.05.2021. године, тако што је усвојен тужбени захтев тужиле и обавезан тужени да тужилци на име накнаде за неисплаћене трошкове превоза, за период од 01.01.2015. до 31.12.2017. године, исплати појединачно одређене месечне новчане износе са законском затезном каматом почев од означених датума доспелости до коначне исплате, као у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 111.876,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23 – др. закон) – у даљем тексту: ЗПП, и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се, применом члана 407. став 1. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у утуженом периоду била запослена у КБЦ Приштина са седиштем у Грачаници. Као привремено расељено лице тужила је имала пријављено боравиште у Нишу, у Улици Решењем о привременом распоређивању КБЦ Приштина – Грачаница број .. од 06.09.2010. године, тужила је почев од 01.09.2010. године привремено распоређена у Здравствену установу „Дом здравља Меровина“, овде туженог. Према потврди туженог број .. од 01.02.2018. године, тужила је била привремено распоређена код туженог у периоду од 01.03.2001. до 31.12.2007. године. У утуженом периоду тужени није исплаћивао тужили накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада. Цена месечне карте на релацији Ниш-Меровина је у том периоду износила 5.850,00 динара, док је месечна карта градског превоза за прву зону тарифног система на територији Града Ниша износила 1.980,00 динара. Законски заступник туженог се, на иницијативу запослених са Косова обраћао КБЦ Приштина ради исплате трошкова превоза. Према допису КБЦ Приштина, тужила је задржала својство запосленог и 31.12.2017. године је враћена на рад код свог послодавца, који јој је све време исплаћивао зараду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиле неоснован, јер је у утуженом периоду тужила била запослена у КБЦ Приштина, па не постоји обавеза туженог да јој накнади трошкове за долазак и одлазак са посла.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиле, налазећи да је тужени, као послодавац код кога је тужила била упућена на рад и обављала фактички рад, у обавези да тужили накнади трошкове за долазак и одлазак са рада које је она неспорно имала, на основу члана 118. Закона о раду, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају у месечним износима од 7.830,00 динара, с обзиром на то да је тужила рад обављала у Меровини, а да је пријављено боравиште имала у Нишу, док тужени није доказао да је КБЦ Приштина био у обавези да поред зараде исплаћује и трошкове запосленима које је упутио на рад код туженог.

Одредбом члана 118. став 1. тачка 1) Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 75/14) је прописано да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, ако послодавац није обезбедио сопствени превоз.

Одредбом члана 171. став 1. тачка 3) истог закона, прописано је да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада ради упућивања на рад на одговарајући посао код другог послодавца у складу са чланом 174. овог закона.

Према одредби члана 174. став 1. наведеног закона, запослени може да буде привремено упућен на рад код другог послодавца на одговарајући посао ако је привремено престала потреба за његовим радом, дат у закуп пословни простор или закључен уговор о пословној сарадњи, док трају разлози за његово упућивање, а најдуже годину дана, а према ставу 2. истог члана запослени може, уз своју сагласност,

у случајевима из става 1. овог члана и у другим случајевима утврђеним општим актом или уговором о раду, да буде привремено упућен на рад код другог послодавца и дуже од годину дана, док трају разлози за његово упућивање. Ставом 4. истог члана је прописано да запослени са послодавцем код кога је упућен на рад закључује уговор о раду на одређено време.

Према оцени Врховног суда, правилно је у побијаној пресуди примењено материјално право када је тужбени захтев тужиље за исплату накнаде трошкова превоза усвојен, а за своју одлуку другостепени суд је дао разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и Врховни суд.

Како је тужиља у утуженом периоду од 01.01.2015. до 31.12.2017. године обављала фактички рад код туженог и неспорно имала трошкове за долазак и одлазак са рада, то јој за наведени период припада накнада тих трошкова, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају на релацији од пријављеног боравишта у Нишу до Меровине где је обављала рад, а у износу утврђеном у поступку. Будући да је тужиља фактички рад обављала код туженог и да је стога права и обавезе из радног односа требало да остварује код туженог, то је тужени у обавези да јој предметне трошкове накнади. Без утицаја је чињеница да је у утуженом периоду тужиљи зараду исплаћивао послодавац код кога је била у радном односу – КБЦ Приштина, док тужени није доказао обавезу КБЦ Приштина да поред зараде исплаћује тужиљи и друге трошкове, дакле и трошкове превоза за долазак и одлазак са рада.

Из изложених разлога, неосновано се наводима ревизије указује на недостатак пасивне легитимације на страни туженог.

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија туженог одбијена, одбијен је и његов захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 153. и члана 154. став 2. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић